

Tiltott sáv

A leszállópályán megálló űrsiklóból először két testőr alakja bukkant elő. Mindketten egy könnyű, szürke köpenyt viseltek legfölül, mely eltakarta az övükre erősített fegyvereket. Szükség esetén egy fél mozdulattal odébb libbenthették, és pisztolyt ránthattak.

Mögöttük a védelmi miniszter lépett elő, teljesen fegyvertelenül, a pozíciójára jellemző különleges öltözékben. Kétrészes, szürke-fekete ruházata fölött, melyet a derekán övvel rögzített, egy meglehetősen széles, sötétvörös stólat viselt. Hivatalos eseményeken ezt az öltözetet írta elő a szabályzat.

A miniszter arca egyébként rendszerint falfehér volt, ajkai keskenyek, szeme kék, és ritkás haját szerzetesekéhez hasonló koszorúban hordta a fején. És igen, a haja szökés színű volt, habár az idő előrehaladtával inkább tűnt már fehérnek. Kerek arcán merev vonások húzódtak, melyek közül néhányat sokan sebhelyeknek néztek. Az emberek szerették volna hinni, hogy egész idáig végigküzdötte a ranglétrát.

Leghátul még két másik testőr is következett, akik az elöl lévőekkel teljes összhangban pásztázták végig tekintetükkel a környéket, és figyeltek minden apró rezdülésre. Mivel a leszállópálya egy több száz méter magas épület oldalában volt, további gigantikus felhőkarcolókkal övezve, a minisztert itt megvédeni különösen nagy kihívás lett volna.

Az épület bejáratánál azonban maga az elnök várta őt, vállalva ugyanazt a kockázatot. Két testőr volt vele.

– Örülök, hogy el tudott jönni! – üdvözölte az elnök a minisztert. – Tudja, rendkívül sürgős az ügy!

A miniszter engedelmesen bólintott.

Bementek az épületbe.

Hosszú és kanyargós folyosókon haladtak végig, melyek igencsak szélesek és fényesek voltak. Még a komplexum legmélyén is, ahová a napfény nem tudott eljutni, különleges lámpák gondoskodtak arról, hogy az ember úgy érezze, természetes fény veszi körül.

A folyosókon nem voltak egyedül, sokan jártak-keltek egyik vagy másik irányba, többnyire lifttől liftig. Irdatlan méretű volt az épület, de pár percnél sosem kellett többet gyalogolnia benne senkinek, hogy bárhová eljusson.

Az elnök és a miniszter egy tárgyalóterembe mentek, ahová a testőrök nem követhették őket. A helyiség közepén egy hosszú, fa asztal helyezkedett el, kényelmes, támlás székekkel körülvéve. Az asztalfőnél térképek, iratok és tervek voltak kitergetve. Az elnök leült a helyére, a védelmi miniszter pedig mellé.

– Tudósaink nagy áttörést értek el – mondta az elnök. – Azt mondják, van valamiféle háttérsugárzás a világegyetemben, amit az új műszereikkel képesek voltak megmérni.

– És ez veszélyes? – kérdezte a miniszter.

– Nem, dehogy! Ez mindig is ott volt, csak eddig nem voltunk képesek észlelni. Eddig nem volt meg hozzá a megfelelő műszer.

– Akkor?

– Azt mondják, ez a sugárzás választ adhat a rengeteg kérdésre az univerzum keletkezésével kapcsolatban. Léven hogy mindig is jelen volt.

– Hallottam már valami hasonlóról, azt hiszem, azt vöröseltolódásnak nevezték.

– Igen, de ez most valami más. Ez állítólag azzal van összefüggésben, hogy... Hogy is mondták? Áh, igen! Valami olyasmi, hogy ugye az univerzum folyamatosan tágul, egy elvi középponttól szerzetészt, minden irányban. De hogy ez a sugárzás, amit észleltek, valahogyan torzítja ezt. Az egyik irányba gyorsabban tágul, mint a másik irányba. Tud követni?

– Hát... Azt hiszem.

– Na mindegy, az a lényeg, hogy a műszerek szerint ez a sugárzás egyre erősebb. Úgy néz ki, hogy ha ilyen mértékben erősödik továbbra is, akkor a világegyetem rövidesen elpusztul. És ez

most nem évmilliók kérdése, hanem évek! Vagy kevesebb!

– Ez... Ez biztos?

– Nagyon úgy néz ki.

– És mit tudunk tenni?

– Itt jön a képbe a hadsereg. A flottának kiváló hajói vannak. Az egyikkel talán fel lehetne deríteni ennek a sugárzásnak a forrását.

– De hogyan? Nem sokat konyítok a tudományhoz, de azzal még tisztában vagyok, hogy az univerzum végtelen. Még ha tágul is.

– Ne aggódjon, a zsenijeink erre is kitaláltak valamit! Irányítsa Dr. Lenczt a flottához, és adjon meg neki mindent, amire szüksége van! Ő állítólag képes lesz megoldani, hogy a kiválasztott űrhajó akár még az univerzum peremére is eljusson.

– Ami végtelen...

– Ami végtelen.

A miniszter az iratokra sandított. – És ezekkel mi a helyzet?

– Azt hiszem, a legjobb lesz, ha magával viszi őket! Ebben benne van minden, amit elmondtam, sokkal részletesebben. A térkép a jelenleg ismert univerzumot ábrázolja, állítólag bejelöltek rajta mindenféle erőteret, amik a deformációt okozzák, de én ehhez nem értek. Ha kéri, odaadhatom holografikusan is, de nem hinném, hogy többre megy vele.

– Értem.

– A terveket nézze át, nem árt, ha van valami fogalma arról, mit is szeretne majd kérni öntől Dr. Lencz!

– Feltétlenül!

A négyszemközi megbeszélés véget ért, és a védelmi miniszter ismét csatlakozott a testőreihez, hóna alatt a tervekkel, iratokkal és a térképpel. A Galaxis legnagyobb birodalmának volt a második legbefolyásosabb embere, és most úgy tűnt, az egész világegyetem sorsa is tőle függ. Az egójának ez maga volt a mennyország, ennél elképesztőbb előléptetést elképzelni sem tudott.

Visszafelé menet a siklóhoz, továbbra sem támadta meg senki. Nem várták titokzatos merénylők se a leszállópályán, se szomszédos vagy távolabbi épületek ablakaiban. A felhőkarcolók közti széles kanyonokban repülő járművek sem jelentettek különösebb fenyegetést, ámbár rengetegen voltak.

Beszállt a siklóba, s az széles ívben fölemelkedett a magasba.

A fővárostól néhány parszekre, egy meglehetősen savas légkörű sziklabolygó fölött az utolsó simitásokat végezték a birodalom legújabb fejlesztésű hadihajóján. Harmadik generációs hiperhajtóműve segítségével gyakorlatilag nulla idő alatt képes volt megtenni bármekkora távolságot, köszönhetően a térgörbítés technológiájának. Ezen a szinten már minden csupán a megfelelő mennyiségű energián és a koordináták helyes meghatározásán múlt. Nagy távolságok esetén tehát amellet, hogy nagy kapacitású energiatárolókra volt szükség, mindenképpen fennállt a veszélye, hogy a hajó nem éppen a megfelelő helyre érkezik. Egy ilyen hiba pedig fatális következményeket vonhatott maga után.

Hangárjaiban több tucat vadászgép állt készenlétben, jól képzett és tapasztalt űrpilótákkal, akiket a parancsnok maga válogatott össze. Ezek a vadászgépek pedig ugyancsak nagy részt tudhattak a magukénak a háborús költségvetésből: egytől-egyig fel voltak szerelve első generációs hiperhajtóművekkel, vagyis egyenként is képesek voltak több parszeknyi távolságot megtenni. Ugyan nem egy pillanat alatt, de egy-egy manőver szempontjából taktikai fontosságúnak számított még így is.

Magának a hajónak a fegyverzete igen kiterjedt volt, és többféle célpont elpusztítására is alkalmas. Alapvetően, a legtöbb hadihajóhoz hasonlóan sínágyúkkal szerelték fel, melyek percenként öt-száz lövést tudtak leadni. Ezenfelül ellátták többféle erősségű energia- és lézerefegyverekkel, melyek habár nagyobb pusztítást voltak képesek okozni, jóval kisebb kapacitással bírtak.

Végül pedig, a hajó ékessége, a legerősebb energiapajzson is áthatoló, folyamatos intenzitású, koncentrált sugárnyaláb kivetésére képes ágyú. Ezzel elegendő volt egyetlen lövést leadni, hogy az

ellenséges csillaghajó szétmorzsolódjon. A kibocsátott folytonos energiasugár áthatolt az összes ismert védőpajzson, és atomjaira égette a célpont minden szilárd alkatrészét. Ezzel a fegyverrel egy ügyes kapitány kezében a hajó megnyerhetett minden csatát.

Dr. Lencz választása nem véletlenül esett éppen erre a járműre. Tisztában volt a képességeivel, és tudta, hogy egy ilyen monstrummal bármit megvalósíthat a csillagközi térben. Úgy tekintett rá, mint a vezérre a sakktáblán.

Egy kisebb szállítóhajóval érkezett a bolygóhoz, melynek pilótája azonnal a csatahajó hangárja felé vette az irányt, amint az feltűnt előttük. Ahogy közeledtek, Dr. Lencz megigézve bámulta a hatalmas monstrumot. Az oldalán féhéren kivilágítva vált olvashatóvá a név, amire elkeresztelték: *Xenorites*. Állítólag egy hős lovag volt még az antik korban, aki a Szent Grált őrizte. Dr. Lencz nem hitt a legendákban, de tudta, hogy egy ilyen névadásnál nem is a valóság, hanem maga a történet érdekes.

Leszálltak a hangárban.

Nem várt rá fogadóbizottság. Mikor kiszállt a járműből, csupán narancssárgába öltözött műszaki embereket látott serénykedni mindenfelé, akik rá se hederítettek. Jobb híján útbaigazítást kért az egyiküktől, hogy miként juthat a hídra. Habár igencsak bonyolult volt a magyarázat, ő elismételtette néhányszor, amíg meg nem értette, aztán megköszönte, és elindult.

Nem tévedt el. Egyenesen a hídra talált, köszönhetően annak a képességének, hogy remekül meg tudta jegyezni a bonyolult logikai összefüggéseket, és bármikor kiigazodott rajtuk, ha már megértette őket egyszer. És számára éppen ilyen volt most az egymást követő folyosók és kanyarok, liftek és emeletek sorozata.

A híd egy igencsak tágas helyiségnek bizonyult, elől hatalmas panorámaablakkal, hátul pedig egy holografikus térképpel, mely zölden ragyogott egy asztal nagyságú, fém berendezés felett. Középen helyezkedett el a kapitány kényelmes ülése, melynek a karfájába számtalan nyomógombot építettek, hogy a hajó bizonyos funkcióinak irányítása teljesen közvetlen lehessen. Ennek ellenére két oldalt mellette helyet kapott még két tiszt, ülésük előtt egy-egy konzollal: az egyikük a navigációs, a másikuk a kommunikációs feladatokért felelt elsősorban.

Legalább tízen dolgoztak a hídon, egyéb fontos berendezések kezelése és karbantartása végett. A navigációs és a kommunikációs tiszt a helyükön voltak, a kapitány széke azonban üresen állt.

Dr. Lencz megkérdezte az egyiküket, hogy merre találja Norrell parancsnokot. Mielőtt azonban választ kaphatott volna, valaki elkiáltotta magát.

– Kapitány a hídon!

Mindenki odafordult, vigyázzba állt, és tisztelgett.

– Köszönöm, végezzék a dolgukat! – nyugtázta a parancsnok, miközben továbbhaladt a széke felé.

Ahogy a hídon mindenki, ő is szürke egyenruhát viselt, ingujjának felső részén a Xenorites hadihajó jelvényével. Egyetlen pisztolyt hordott magánál, de azt is csak megszokásból. Egy hadihajó fedélzetén két esetben lehet szükség fegyverre: szabotázs vagy lázadás esetén. Norrell remélte, hogy egyikben sem lesz része.

– Maga lenne dr. Lencz? – kérdezte nyersen a tudóst, mikor odaért hozzá. Pusztá formalitásból kezet nyújtott neki. – Azt hittem, magasabb...

A tudós kezet szorított vele, és mélyen a szemébe nézett. Ugyanolyan magasak voltak: egy méter nyolcvan centi. Mindketten rövid hajúak voltak, és egyikük sem őszült még. Azonban míg a kapitány arca kemény és barátságtalan volt, addig dr. Lencz próbált barátságos ábrázatot ölteni.

– Maga szereti a nagy dolgokat, igaz? – állapította meg. – A Galaxisban, gondolom, magáé a legnagyobb hajó. Ha valami idióta pszichiáter lennék, még azt hinném, kompenzál valamit...

– Tudja mit, ha valami problémája van, most mondja meg! – figyelmeztette a kapitány, s tekintete villámokat szórt.

– Nekem nincs problémám. Maga viszont már akkor utált engem, mikor még meg sem ismert, igaz? Bizonyára utálja a műszaki zseniket, a mindent megmondó, okoskodó tudósokat, akik jobban

tudják magánál, hogy mégis mire kell használni egy ilyen bazi nagy csotrogányt.

– Na ide figyeljen! Ki nem állhatom az olyan alakokat, mint maga! Akik a kormány csak úgy ideküld, hogy belepofázzon mindenbe, és nem hagyja, hogy végezzük a dolgunkat! Szeretném, ha végre felfognák, hogy ez egy hadihajó, nem pedig egy tudományos kísérlet!

– Mindjárt gondoltam. De most maga figyeljen! Én sem bírom az olyan öntelt hólyagokat, mint maga! Akik már attól megijednek, ha egy idegent küldenek a fedélzetére, mert egy csipetnyi készségük sincs csapatban dolgozni! Tudna mutatni legalább annyi tiszteletet, hogy meghallgat? Én sem azért vagyok itt, mert annyira jólesik! Meg kell mentenünk a világot! Hé, felfogta? – integetett közvetlenül a parancsnok szeme előtt.

– Jól van, jól van! Álljon már le! Jöjjön a tárgyalóba, és mondja el, mit akar!

– Helyes!

A kapitány átvezette a hídról egy másik helyiségbe, ami tárgyalóteremnek volt berendezve. Középen egy hosszanti, egyszerű fémasztal, körülötte kényelmes forgószékek. A falakon számtalan képernyő helyezkedett el, illetve volt az asztal közepén egy beépített holografikus kijelző is.

Mielőtt leültek volna, dr. Lencz megszólalt: – Talán nem ártana, ha behívná az első tisztet is, meg a hajó vezető mérnökeit! Nincs kedvem kétszer elmagyarázni.

Norrell vett egy nagy levegőt, majd bekérte a szóban forgó személyeket is.

Mindannyian helyet foglaltak az asztal körül, Lencz pedig hozzálátott a kiselőadásához.

– Nos, hölgyeim és uraim, a következő a helyzet! – mondta. – Bizonyára sokan sokféle szóbeszédet hallottak az úgynevezett Apokalipszis-hullámról. Ez egy mérhető háttérsugárzás a világegyetemben, melyből közelítőleg képesek vagyunk meghatározni a Világvéget. Sajnálatos módon ez nem pusztán fikció. Tudományos kutatásokkal is igazolták, és most már a napnál is világosabb: az univerzum, melyet eddig ismertünk, és amiben jelenleg is élünk, hamarosan elpusztul. Egészen pontosan száztizenkét nap múlva.

– Értem – szólalt meg Norrell. – Mi azért vagyunk itt, hogy ezt megakadályozzuk.

– Nem. A folyamat sajnos megállíthatatlan.

– Ezt nem értem. Nekem azt mondták, hogy a küldetés...

– Azóta változott a helyzet. De elmagyarázom. Nos, az univerzum ugyebár tágul. Ezt már sok száz évvel ezelőtt bebizonyították. Az égitestek folyamatosan távolodnak egymástól. Megmérték, hogy mind egyetlen pontból kiindulva terjednek egyenletesen. Ez a pont volt a világegyetem kialakulásának kezdőpontja, a Nagy Bumm.

A közönség bólogatott, hogy érti.

– Na de, most következik a csavar! Újabb kutatások során megfigyelték, hogy az univerzum terjedése nem egyenletes. Van egy bizonyos irány, amerre sokkal nagyobb mértékű az elmozdulás.

A közönség kezdett értetlen képet vágni, habár ez többnyire a jelenség miérettjére vonatkozott, és nem a mikérettjére.

– Hogy mindenki számára világos legyen, mondok egy példát. Képzeljének el egy fagylalkelyhet!

A hallgatóságnak összefutott a nyál a szájában. Norrell parancsnok előrébb dőlt, és összevonta a szemöldökét. – Egy fagylalkelyhet?

– Igen. Benne egy nagy gombóc fagyival.

Norrell továbbra is összevonta a szemöldökét, de csöndben maradt.

– Most fognak egy tubus csokiszirupot, és ráöntik a gombóc tetejére. Azt tapasztalják, hogy a szirup többé-kevésbé egyenletesen folyik le minden irányban.

– Na persze! – dörögte a parancsnok. – Csoki szirup!

– De most képzeljék el, hogy egy kis kanállal kivájnak egy részt a gombócból! A helyén marad egy keskeny árok. Minél nagyobb falatot vájnak ki maguknak, az árok annál nagyobb lesz, és a csokiöntet annál nagyobb része fog lefolyni abba az irányba.

– Jól van, menjünk tovább! Szóval az univerzum egy fagy, amibe valaki beleevett. Mi következik ebből?

– Nem, nem, nem! Az univerzum a csokiöntet! Ami ideális esetben egyenletesen terjed szét minden irányba. Csakhogy van egy szubtéri erőter, az árok a fagyaltban, amely arra kényszeríti az univerzumot, hogy lefolyjon rajta. Mint egy lefolyón.

– Vagyis ez olyan, mint egy fekete lyuk – állapította meg az egyik mérnök. – Csak az univerzumon kívül. Egy nyelő a szubtériben.

– Egészen pontosan. És ezért nem oldhatjuk meg a problémát úgy, ahogy eredetileg terveztük. Nem mehetünk a nyelő közelébe, hogy ott akadályozzuk meg a folyamatot.

– Miért? – kérdezte Norrell.

– Ugyanazért, amiért nem vinné a hajóját egy fekete lyuk közelébe sem. Ha egy fekete lyuk beszippantja, az idő lelassul, és gyakorlati szempontból tehetetlenné válik. Halott lesz anélkül, hogy tudna róla. Csakhogy ez most valami sokkal nagyobb, ez az általunk ismert háromdimenziós téren kívül helyezkedik el. A szubtériben. Ami azt jelenti, hogy hiperhajtóművel sem lennénk képesek kikerülni. A hiperhajtómű a tér görbítését használja fel az út lerövidítéséhez. Vagyis ha úgy vesszük, a hajó olyankor a szubtérien halad keresztül.

– A hipertéren.

– Ha úgy jobban tetszik.

– Rendben. De akkor mégis mi a megoldás? Rendelünk egy másik gombóc fagyaltot?

– Sokkal több több csokiszirupot használunk.

Dr. Lencz egy teljesen újszerű oldalról közelítette meg a helyzetet. Szembement a klasszikus problémamegoldási módszerrel, és azt mondta, olykor nem a baj forrását kell elpusztítani, hanem annak környezetét legyőzhetetlenné tenni.

– Hisznek önök Istenben? – kérdezte.

Mindenki a fejét rázta. Egy olyan világban nőttek fel, ahol az emberiség uralta a Galaxist, és a tudomány valamint a technológia segítségével a legnagyobb kihívásokat is abszolválni tudták, minimális járulékos veszteségek mellett. És habár hadihajón szolgáltak, csak győztes csatákat ismertek, mert a birodalom legyőzhetetlen volt.

– Javaslom, kezdjenek el! – buzdította őket dr. Lencz. – Mikor a tudományos pályára kerültem, én is úgy gondolkodtam, mint maguk. De a felfedezéseim, és másoké is arra a következtetésre vezettek, többet kell feltételeznem az ismert világnál. A szubtér fogalmát már évszázadok óta ismerjük, mégis a mai napig nem tudunk róla szinte semmit.

– Dr. Lencz, a lényegre térne, kérem? – szakította félbe Norrell parancsnok.

– Hogyne, máris! Tudják, van egy tudomány, amit mi, igazi tudósok sosem fogunk igazi tudományként elismerni: a pszichológia. Egyszerűen azért, mert a jelenségek nem leírhatóak a matematika nyelvén. Ennek ellenére rendkívüli felfedezések tulajdoníthatóak ennek a – nem tudok jobb szót rá – tudománynak. Rájöttek például, hogy az ember várható élettartama szoros összefüggésben van a boldogsággal. A boldogabb emberek lassabban öregszenek. Na most, menjünk egy kicsit tovább! Tegyük föl, hogy a boldogság csupán egy agyi folyamat – mint ahogy tényleg az –, melynek következtében további folyamatok játszódnak le a szervezetben! Ezek közül az egyik, mondhatni, fiatalító hatással van a szervezetre. De legalábbis lassítja az öregedést.

– Megtalálták az örök élet elixírjét?

– De legalábbis valami nagyon hasonlót.

– Remek! Csakhogy hiába élünk örökké, ha a világegyetem száztizenkét napon belül elpusztul!

– Ám gondoljon bele abba, hogy amiről beszélek, nem csupán emberekre vonatkozik! Bármilyen élő szervezetre. Olyan hálózatokra, melyek dinamikusan változnak, vagy ha úgy tekintjük, élnek. Agyi hálózatoktól kezdve az emberi közösségeken át a világegyetemet működtető fizikai törvények rendszeréig egytől-egyig ilyen rendszerek. A folyamat, amiről beszélek, egyetemes. Ugyanúgy hat minderre.

– Vagyis gyűjtsünk össze nagyon sok boldog embert? Vagy vegyünk egy gombóc fagyit az univerzumnak, hogy kicsattanjon a boldogságtól?

– Nem éppen. A folyamatot nem csak boldogsággal lehet kiváltani. A legcélravezetőbb, ha úgy tekintünk erre a folyamatra, mint egyfajta sugárzásra.

– Ez elég zavaros nekem, de tegyük fel, hogy értem. Mi következik mindebből?

– Ez egy olyan jelenség, melynek a természetét még csupán kutatják. De az biztos, hogy létezik. És a legérdekesebb, hogy élettelen tárgyakban is kimutatták ezt a sugárzást, vagyis ez egy egészen hétköznapi jelenség. Nekünk pedig nincs más dolgunk, mint megkeresni azt a helyet, ahol ez a sugárzás a legerősebb. Azután egy időhurokkal felerősítjük a hatását, éppen annyira, hogy...

– Hogy az univerzum képtelen legyen lefolyni a lefolyón.

– Az univerzum elpusztíthatatlan lesz. Olyan masszív, hogy a nagyra becsült szubtéri fekete lyuk is képtelen lesz bedarálni.

– Egy gigantikus vécé.

Az előadás pusztán a küldetés céljának megértését szolgálta. Dr. Lencz valójában már azelőtt tudta, hogy hol a legnagyobb a sugárzás, hogy a fedélzetre lépett volna. Rövidesen be is táplálta az adatokat a hajó számítógépébe, és megjelenítette a hídon a holografikus térképen.

– Egy kérdésem maradt, doki! – mondta Norrell, míg a térképet tanulmányozták. – Az időhurkot hogy tervezi?

– Az idő relatív – mondta Lencz. – Ugyanúgy tekergethető és nyújtható, mint egy bőrszjij. És ugyanez igaz a térre is. A megfelelő eszközök segítségével...

– És ezek a megfelelő eszközök a rendelkezésünkre állnak?

– Hoztam magammal egy időgépet. Csupán annyi lesz a teendő, hogy a sugárzó anyagot visszaküldjük a múltba. Ha a számításaim helyesek, egyszer elegendő lesz. Nem is lesz szükség olyan komoly időhurokra, mint amire ön gondol.

– Akkor essünk neki!

A kapitány végre helyet foglalhatott kapitányi székében. Jelentést kért, hogy minden rendszerellenőrzést rendben végrehajtottak, és a hadihajó menetkész. Egy teljes percbe telt, mire minden eredményt megkapott, de végül elégedetten dőlhetett hátra.

– Fayes őrnagy, izzítsa a hajtóműveket! – adta ki az utasítást az első tisztjének, aki egyben a navigációs tiszt is volt.

– Igen, uram! – felelte a férfi, és bevitte a parancsot a konzolon.

A hajó alig észrevehetően megmozdult. Finoman gyorsított, s közben folyamatosan ellenőrizték, hogy minden rendszer jól működik. A Xenorites rögtön az első repülésekor a világ megmentésére volt hivatott.

– Doktor, javaslom, kapaszkodjon meg valamiben! – mondta Norrell. – Őrnagy! Hiperugrás!

A hipertér-generátor ablakot nyitott a szubtéren át, s a hajó néhány pillanat alatt több száz paraszek távolságra repült. Egy másik naprendszerbe, egy másik bolygó mellé, amely halvány kék színű derengett.

Dr. Lencz előhozakodott a mérőműszerrel, mely azt a misztikus sugárzást mérte, ami állítólag bármilyen rendszer életerejét meg tudta növelni. A bolygó közelében a kijelző elérte a felső mérési határát.

– Jó helyen járunk – jelentette ki a tudós.

– Lent van a bolygón? – kérdezte a kapitány.

– Nem. A bolygó az.

– Várjunk csak! Azt akarja mondani, hogy egy komplett bolygót akar visszaküldeni az időben?

– Hát, ezt még nem találtam ki. Őszintén szólva azt hittem, kisebb lesz.

– Mármost mi? A bolygó? Kisebb bolygóra számított?

– Nem... igazán... bolygóra számítottam...

– Akkor mire?

– Nem tudom. Mondjuk egy aszteroidára.

– Remek! Egyéb meglepetés nincs?

A Xenorites és a bolygó között fényesen csillogó tárgyak bukkantak fel, egyelőre apró pontokként, de gyorsan közeledtek. A navigációs tiszt azonnal észrevette őket a radar képernyőjén.

– Uram! – szólalt meg. – Társaságunk van!

Norrellék tekintete először a képernyőre, majd odakint a bolygó irányába szegeződött. Hat űrhajó közeledett feléjük egyenesen előlről, négy további pedig két oldalról.

– Hé, doki, azt nem mondta, hogy a bolygó lakott! – fordult meg Norrell.

– Bocssáson meg, azt se tudtam, hogy lesz itt egy bolygó! – védekezett Lencz.

– Uram, támadó formációt vesznek fel! – figyelmeztetett Fayes.

– Minden energiát a pajzsokra! – utasította Norrell, és megmarkolta a szék karfáját. – A jelemre aktiválja a sugárfegyvert!

Tisztában volt vele, hogy nem sütheti el túl gyakran a csúcstechnológias ágyút. Nem pusztíthatja el vele az egész szemben álló flottát. Ez rendjén is volt. Norrell parancsnoknak nem volt szüksége többre, mint egyetlen lövésre.

– Mérje be a vezérhajót! – parancsolta a tisztjének.

– Igen, uram! – felelte az.

Legtöbb esetben elegendő pusztán a vezért kiütni. Egy csapat vezér nélkül olyan, mint egy ember fej nélkül: halott. Hacsak nincs valaki, aki képes azonnal átvenni a vezér szerepét.

– Támadás! – dőlt hátra a székében Norrell. Nyugodtnak tűnt, de a szíve vadul kalapált.

Mielőtt Fayes begyújtotta volna az ágyút, az ellenséges hajók tüzet nyitottak. Apró, sárgán fénylő lövedékek hasítottak az űrben, és csapódtak a Xenoritest körülvevő energiapajzsba.

Aztán elsült a nagyágyú is. Vakító, kékesfehér fénysugár csapott ki belőle, és kegyetlenül felnyársalta a közepén repülő ellenséges hajót.

– Térjen ki balra! – rendelkezett Norrell, és az őrnagy engedelmeskedett. Aztán a kommunikációs tiszt felé fordult. – Nem próbálnak kapcsolatot létesíteni?

– Nem, uram! – felelte a kommunikációs tiszt.

– Akkor üzenje meg nekik, hogy nem áll szándékunkban mindannyiukat elpusztítani! Ha most feladják a küzdelmet, akkor mi sem bántjuk őket.

– Igen, uram!

A Xenorites kitért az ellenséges hajók lassan egyre szorosabbra húzódó gyűrűjéből. A lövedékek ezalatt folyamatosan izzásban tartották az energiapajzsot. Norrell egy jobb fordulattal próbálta kivonni hajóját a tűzvonalból, azáltal, hogy a vezért kísérő hajók mögé húzódik.

A távolabbiak széles ívben követték. A pajzs állandó terhelés alatt volt.

– Nem fogják abbahagyni, uram! – mondta Fayes.

– Menjen a bolygó felé! – javasolta Lencz. – Most már nem állíthatnak meg.

Tiszta volt a tér a Xenorites és a bolygó között. A támadó hajók mind a hátuk mögött voltak.

– Eddig sem állíthatnak meg – felelte magabiztosan Norrell.

Az ágyú újabb hosszú energianyalábot lövellt ki, és egy pillanat alatt elpusztította a Xenorites legközelebbi üldözőjét.

A radar közben tele lett apró, nagyon gyorsan mozgó pontokkal. Az elpusztított fémkolosszusokból maradt törmelék egyenletesen terült szét a légüres térben, ám eközben mind együtt zuhantak a bolygó felé a Xenorites nyomában. A most észlelt apró objektumok azonban nem tehetetlenül sodródtak az űrben. Szervezetten mozogtak, és úgy repültek rá a Xenoritesre, mint a méhek a lépes mézre.

– Vadászok! – állapította meg Fayes.

– A fenébe! – káromkodott Norrell. – Azokat nem fogja meg a pajzs. Őrnagy, a sínágyukat! És riadóztassa a pilótáinkat! Nem engedhetjük őket közel!

A hajótesten felszerelt számos sínágyú ontani kezdte magából az egymást követő rövid, irányított sorozatokat. Mielőtt a Xenorites vadászgépei kirepültek volna, a lövedékek sikeresen meghátrálásra kényszerítették az apró repülőket támadásának első hullámát.

– Doktor, biztos a dolgában? – kérdezte Norrell. – Valóban a bolygó kell nekünk?

Lencz ellenőrizte a sugármérőt. – Igen, az kell.

Fayes őrnagy rezignált hangja közbeszólt: – A rombolóik elfogópályára álltak!

– Miért nem kommunikálnak? – értetlenkedett dr. Lencz, és kezdte úgy érezni, hogy egyre jobban izzik a lába alatt a talaj.

– Hát, ha a bolygó kell, akkor a bolygó kell... – sóhajtott Norrell, és hagyta, hogy a Xenorites teljes sebességgel száguldjon tovább az égitest felé.

Újabb romboló esett áldozatul a Xenorites csúcstechnológiás fegyverének. A többiek kezdtek lemaradni. Helyettük a vadászok képviselték a taktikai előnyt, ahol mint kiderült, sokkal ügyesebb pilótáik és precízebben manőverezhető gépeik voltak. Megtanulták kikerülni a sínágyúk lövedékeit, és sorra lőtték ripityára a Xenorites gépeit.

– Nem tudunk elbánni velük, a pajzson belül vannak! – mondta Fayes, és most először érződött némi feszültség a hangjában.

A következő pillanatban a híd megrázkódott, és itt is, ott is szikrák pattantak, kis híján tüzet okozva a fedélzeten. Rögtön utána az ablak fölött egy ellenséges vadászgép repült ki a holttérből, és egyenesen a hajótörzs felé ereszkedett. Alaposan megsorozta a hajó felszínét, ezalatt jobbra-balra kilengve kissé, hogy a sínágyúk ne találhassák el.

Egy lövedék aztán éppen keresztezte a röppályáját, és megsemmisítette, mielőtt komolyabb kárt okozhatott volna.

– Százados, adjon le segélykérő jelzést! – morogta Norrell türelmetlenül. A kommunikációs tiszt azonnal engedelmessé vált. – Alighanem szükségünk lesz erősítésre, ha túl akarjuk ezt élni.

Fayes halálra vált arccal meredt a képernyőre. – Megfutamtották a pilótáinkat! A rombolók hatótávon kívül esnek!

– Dr. Lencz, már a légréteget sűrűsítjük, mi a terv? – kérdezte idegesen a parancsnok.

Lencz a sugármérőt bámulta mozdulatlanul, s közben görcsösen kapaszkodott. A hajó remegett a folyamatos találatoktól, és záporoztak a szikrák a hídon. A holografikus térkép hirtelen kikapcsolt, majd lángba borult. Elektromos tüzek csaptak fel egyre több helyen, amiket a személyzet azonnal igyekezett el is oltani.

– Dr. Lencz! – ordított a tudósra a kapitány.

A férfi összeresztett, és felnézett. – Tovább! Tovább!

Mindenki előrefordult, és a szürkés-kék színbe borult panorámát bámulták az ablakon keresztül. A bolygó kitöltötte a teljes látómezőt. Az utasok tehetetlenül szegezték rá tekintetüket, mintha csak képesek lennének vele szuggérálni és közelebb hozni.

Aztán a hajó törzsének egy távolabbi pontján egy megsérült vadászgép sebes pörgés közepette, nagy robbanás kíséretében becsapódott. A helyén, miután a füst nagyjából elült, egy kisebb sötét lyuk bukkant fel.

– Csökken a nyomás az ötödik szinten! – üzenték az érzékelők.

A sérült részleget lezárták.

– Xenorites, itt a Solaris csillaghajó! – szólalt meg egy hang, ami betöltötte a hidat. – Meghoyztuk az erősítést!

A navigációs tiszt öt újabb objektum megjelenését igazolta.

– Maga az, Orsh parancsnok? – kérdezte Norrell.

A beszélgetés ki volt hangosítva, ehhez a kommunikációs tisztnak nem kellett tennie semmit. A birodalom saját frekvenciáján ez automatikus volt.

– Norrell parancsnok, jó hallani a hangját! – felelte a hang a kapitány szavára.

– A magáét is – dühöngte ő, és felsóhajtott. – Szívesen venném, ha megtisztítanák a hátsónkat ezektől a mocskoktól!

A jelenlevők erre mind némán rámeredtek.

– Most tényleg azt mondta? – kérdezte Lencz óvatosan. – Azt mondta, nyalja ki a seggét?

– Parancsnok, segíteni jöttünk! – mondta Orsh. – Ne húzza ki a gyufát!

Norrell megvonta a vállát. – A flotta legmodernebb hajójáról van szó. Ha elpusztul, azért nemcsak én leszek a felelős.

– Hé, tökfej, ezért még számolunk, miután megmentettelek!

A kapcsolat megszakadt.

– Erre mégis mi szükség volt? – kérdezte Lencz.

– Orsh egy idióta. Utál, amiért én kaptam a Xenoritest és nem ő. Higgye el, amikor azt mondta, *jó hallani a hangomat*, gondolatban még hozzá tette, hogy *különösen ilyen körülmények között!* Neki csak a hajó kell, a legénység tőle akár meg is dögölhet.

– Vagy inkább csak maga. A legénységet nem utálja, csak magát. És ebben meg is tudom érteni.

A vadászgépek közben szintén kezdtek lemaradozgatni a Xenoritestől. Hogy az erősítés miatt kényszerültek-e erre vagy más okból, azt egyelőre nem lehetett tudni.

Teljesen körülvette őket a szürke köd. Nem lehetett az ablakon kilátni, a hajótörzs is teljesen eltűnt az orruk előtt. Odakint villámok cikáztak, de nem bántották őket. Egyedül az fenyegetett rettenetes pusztítással, hogy a hajó rendkívüli sebességgel hatolt át a sűrű gázfelhőn, ami felizzította az orrát, túlterhelte a pajzsot, és erőteljesen rázta a szívós fém tákolmányt.

– Csökken a jel erőssége – szólalt meg Lencz, túlkiabálva a rázkódás keltette hangzavart.

A hajótest nyikorgott, a gáz odakint dübörgött, Fayes őrnagy hangja pedig időről-időre túlharsogta mindezt, emlékeztetve a pajzs gyengülő állapotára.

– Vissza kell fordulnunk! – szólalt meg Lencz újra, és továbbra is kiabálnia kellett. – Úgy tűnik, tévedtem: nem a bolygó az, amit keresünk, hanem ez a gázfelhő, ami körülveszi! Mint egy Faradaykalitka: a töltés a felületén oszlik el!

Norrell habozott pár pillanatig, aztán intett Fayesnek. – Húzza fel!

A hajó nagy nyikorgás közepette lassan fordulni kezdett. Közben a köd ritkult, és láthatóvá vált a törzs. Meg még valami, nagyon közel a törzshöz. Valami szürke, ami kicsit sötétebb színű, mint a köd, és aminek majdnem nekicsapódtak.

– Mi az ördög ez?

– Szikla – állapította meg Fayes. – Ez a felszín, uram.

Egyre gyorsabban távolodott mögöttük. A hajótörzs ismét mélyen belefűrődött a ködbe, és egy újabb rázós utazás vette kezdetét kifelé.

Mikor a homály kezdett szertefoszlani, egy hadihajó elmosódó alakja bukkant fel előttük.

– Térjen ki! – parancsolta Fayesnek Norrell.

De már késő volt. Ők is érzékelték a közeledő Xenoritest, és tüzet nyitottak rá.

– Lőjön vissza, az ég szerelmére, Fayes!

– A sugárfegyverrel? – kérdezte az őrnagy.

– Nem – felelte Norrell némi habozás után. – A lézerfegyverekkel.

Miközben a két hajó lőtte egymást, és a Xenorites széles ívben próbált kitérni, a kép lassan teljesen kitisztult, és a legénység felismerte, hogy a másik cirkáló a birodalmi flotta tagja. Nevezetesen a Solaris.

– Nyisson egy csatornát! – utasította Norrell a kommunikációs tisztet. – Orsh, a kicseszett kurva anyádat! Ezért kicsinállak, ugye tudod?!

– Rohadj meg, Norrell, amiért rám lőttél! – felelte a Solaris kapitánya. – Te soha nem tudod, hol a helyed, igaz?

Fayes felnézett, és készen állt, hogy leállítsa a lövegeket. De Norrell leintette. A két hajó továbblőtte egymást.

– Uram, a pajzs tíz százalékon! – figyelmeztette Fayes.

– Nem érdekel, ezt nem hagyom annyiban! – felelte Norrell.

– De uram, már nem bírjuk sokáig!

Lencz kirohant a hídról, és a hangár felé vette az irányt. Már nem emlékezett minden egyes kanyarra és emeletre, ráadásul ki kellett kerülnie a lezárt részt. De mindig jött szembe valaki, aki

útbaigazította.

Űrhajója még mindig ott várta a hangárban. Pilótája éppen egy tartalmas szendvicset habzsolt a rámpán, mikor ő odaért.

– Minden rendben, doktor? – kérdezte, mikor Lencz közelebb ért. – Úgy vettem észre, odakint nagy csata volt...

– Még mindig az van – felelte a doki. – De most mennünk kell, szólít a kötelesség!

– Várjunk csak! – ugrott fel a pilóta. – Ha odakint még mindig csata van, én nem megyek ki!

– Márpedig kijön, és kivisz engem is!

– Nem, azt elfelejtheti! Én nem viszem vásárra a bőröm, nem ezért fizetnek! Azt csinálják csak a vadászpilóták! Egyébként is, nézzen körül, egy se jött vissza! Ha meg akar halni, csak tessék, de abban én nem fogok részt venni!

Lencz félrelökte a pilótáját az útból, és besétált a jármű belsejébe. Leült a vezetőfülkébe, és nekiállt áttanulmányozni, hogyan is lehet elkormányozni ezt a lélekvesztőt.

– Hallgasson már meg! – szólalt meg mögötte a pilóta. – Nem fog menni! Higgycse el, én tudom! Láttam a vadászpilótákat kirepülni, és mind tudták, hogy nem térnek vissza többé!

A tudós dühösen a műszerfalra csapott, és tehetetlenül kibámult az ablakon.

Valóban üres volt a hangár. És most nem voltak narancssárga ruhába öltözött műszaki emberek se. Már nem volt rájuk szükség, hiszen nem voltak vadászgépek, amiket feltankolhattak vagy javíthattak volna. Csak egy árválkodott a sarokban, amit valószínűleg már régóta nem tudtak megjavítani, és így az ütközetre se tudták befogni. Azon kívül minden üres és kihalt.

– Meg kell mentenünk a világot! – szólalt meg Lencz. – Ha most nem tesszük meg, később már nem lesz rá lehetőségünk. Figyelj ide, a Xenorites pajzsa bármelyik pillanatban felmondhatja a szolgálatot! És akkor itt dőlünk meg a fedélzeten, tehetetlenül!

A pilóta elgondolkodott. – Ezt eddig nem említetted.

Lencz átengedte a helyét a pilótának, aki most már végre hajlandó volt engedelmeskedni. Zárta a rámpát, felemelte a gépet, majd kirepült a végtelen, csillagos űrbe.

Orsh a Solaris hídjáról meglátta a távozó szállítóhajót. Kellett neki néhány pillanat, mire értelmezni tudta a dolgot. Aztán örömeiben szó szerint felugrott.

– Semmisítsék meg azt a hajót! – parancsolta abban a hitben, hogy ezzel örökre eltüntetheti az útból az egyetlen akadályt, ami közé és a Xenorites közé állt: Norrellt.

Csakhogya a parancsnok még mindig a székében ült a hídon, és az ütközet előrehaladását figyelte. Fel sem tűnt neki dr. Lencz távozása. Csak bámulta, ahogy a Solaris lövedékeit felfogja a Xenorites pajzsa, és fordítva.

Aztán meglátta a kis szállítóhajót elcikázni a két fémszörnyeteg fölött.

– Az meg mi a franc? – kérdezte csodálkozva, majd hátrafordult, és leesett neki, hogy Lencz már nincs velük.

A Solaris abbahagyta a Xenorites lövését, és egyszerre minden fegyverét a kis hajó irányába fordította. Lencznek semmi esélye sem volt.

– Hülye tudósok! – morogta Norrell. – Fayes, parkoljon be a Solaris és a kis hajó közé! Ha kell, a Xenoritest is feláldozom, de az a hibbant Lencz az egyetlen, aki meg tudja menteni a Galaxist!

Azzal a parancsnok is felpattant a helyéről, és a hangár felé vette az irányt.

Az egyetlen megmaradt vadászgép a hangárban nem azért árválkodott a sarokban, mert javíthatatlan volt. Egyszerűen csak megtiltotta a parancsnok, hogy bárki is használja. Mert az az övé volt. Azzal érkezett a fedélzetre, mikor megkapta a hajót. Már hosszú évek óta hozzá volt nőve, pedig amióta kapitány lett, egyáltalán nem nyílt alkalma repülni vele. Hiába, a repülés a szenvedélye volt, és ez a kis fémdarab mindig azzal kecsegtette, hogy még lesz lehetősége úgy szárnyalni, mint annak előtte.

Persze nem mintha bánta volna, hogy egy bazi nagy hadihajónak a kapitánya. Oda volt a nagy dolgokért.

Lencz pilótája ördögi ügyességgel kerülgette a nyomába szegődő lövedékeket. A szállítóhajó ide-oda pördült, miközben folyamatosan gyorsulva tartott a bolygó felé, ahonnan a Xenorites nemrég előbukkant. A méretes csatahajó most viszont beúszott mögéjük, hogy hamarosan teljesen lemerülő pajzsával felfogja a végzetes lövéseket.

A Xenorites árnyékából ugyanakkor egy apró vadászgép bukkant elő, és elválaszthatatlanul a szállítóhajó nyomába szegődött. Messze lemaradt tőle, de gond nélkül tudta követni. A szállítóhajó pilótája észre is vette a nyomukba szegődő járművet.

– Követnek – mondta a mellette ülő dr. Lencznek.

– Ereszkedjen minél mélyebbre! – felelte a tudós. – A sűrű ködben szem elől fog téveszteni minket.

– Azt nem hinném, a radar így is lát!

– Nos... Eddig nem lőtt ránk, és a távolság sem csökken. Ne aggódjon miatta!

Mélyen belesüllyedtek az atmoszférába, s a köd nemsokára teljesen elnyelte őket. Aztán a mögöttük érkező Norrell parancsnokot is. A Xenorites kapitánya nem akarta ripityára löni őket. Épp ellenkezőleg: elhatározta, hogy fedezi őket, amíg ki nem deríti, mi jár Lencz fejében.

A tudós azon törte éppen a kobakját, hogy hogyan lehetne megfogni azt a sugárzást, amit az atmoszféra bocsát ki magából. Kellott egy tárgy, ami úgy tudott viselkedni, mint egy akkumulátor. Mondjuk egy tartály, amit meg lehet tölteni a kinti gázzal.

– Keresse meg a felszín legmagasabb pontját! – döntött végül.

A gép szenzorai letapogatták a szilárd felszínt, és rekonstruálták azt a képernyőn. Mivel az ablakon keresztül semmit nem láttak, ez alapján haladtak. A legmagasabb csúcsot keresve elrepültek széles síkságok és kisebb-nagyobb dombok, hegyek felett. Közben a pilóta egyre alacsonyabbra ereszkedett, és a domborzat szabad szemmel is láthatóvá vált. Csupa szürke kő és szikla.

– Itt lesz előttünk – mondta a pilóta.

A horizonton a domborzat emelkedni kezdett, és egy a felhőkig magasodó hegység bontakozott ki mögöttük. A terep egyre egyenetlenebb lett, és a sík felületek egyre kisebbre zsugorodtak, ahogy a magas hegyek felé száguldottak.

– A célponthoz minél közelebb kell leszálnunk – mondta Lencz.

– Van egy kisebb fennsík a csúcs közelében. Ott leteszem a gépet – felelte a pilóta. – A légkör emberre ártalmatlan. A légnyomás kicsit alacsony. Nem lesz szükség szkafanderre.

Leszálltak a fennsíkon, és lenyitották a rámpát. A hajót hűvös huzat járta át, és a felületek hirtelen nyirkossá váltak. A levegő páratartalma meglepően magas volt.

Lencz megállt a rámpa aljában, és nyirkossá vált ujjait összedörzsölve, hunyorogva felpillantott. – Ez egy élhető bolygó.

A felhő szürkés-kék derengését még hosszú percekig szokniuk kellett.

– És most? – kérdezte a pilóta.

– Most hegyet mászunk – felelte Lencz, és elindult a nyirkos, élettelen sziklákon, figyelve a hosszan elnyúló, mély repedésekre.

A pilóta bezárta a gépet, aztán követte.

Átvágtak a lapos sziklafennsíkon, és kerestek egy járható ösvényt, amely továbbvezetheti őket felfelé, a legmagasabb csúcsra. Bármerre néztek, csak csupasz, nyirkos sziklákat, és köztük hosszú repedéseket, apró kavicsokat láttak. Sehol egyetlen növény vagy állat. Minden hideg és kökemény. És csúszós.

Száz méter magasra sikerült felkapaszkodniuk egy igen meredek csapáson, amikor meghallották Norrell parancsnok gépének közeledését. Idegtépően hangos volt. Mindketten a fülükre tapasztották a kezüket, amíg ismét teljes csönd nem vette körbe őket. Norrell parancsnok leszállt, feltehetően ugyanazon a fennsíkon, ahol ők is. Hiszen a szállítóhajót követte.

Lencz megkapaszkodott egy kiálló, masszív szikladarabban, és hátratekintett. Nem látott rá a fennsíkra, két hatalmas szikla éppen eltakarta a völgy elején, ahova az ösvény bevezetett.

– A kövek felerősítik a zajt – állapította meg ugyanakkor a pilóta.

– Tovább kell mennünk! – fordult ismét előre a tudós, és továbbkapaszkodott fölfelé.

Órákig másztak és gyalogoltak, egyre magasabbra és magasabbra. A kövek néha kifordultak a talpuk alól a hegyoldalban, és nagy sebességgel bucskáltak alá a mély völgybe. Máskor az út nézett ki úgy, mintha elfogyott volna, és arra készítették a két férfit, hogy visszaforduljanak, egy jobb útvo-
nalat keresve. Ehhez nem egyszer egy szűk repedésbe kellett bemászniuk, és abban felküzdeniük magukat egy magasabb sziklaperemre. Vagy egymástól távol eső kiszögellésekben megkapaszkodni, és biztosítóeszközök nélkül sziklát mászni.

Mindketten rettenetesen izzadtak, és el voltak fáradva, de a vastag, egybefüggő felhőréteg még nagyon messze volt. Dr. Lencz műszere gyakorlatilag nulla értéket mutatott a sugárzásból ilyen ala-
csonyan. Talán a bolygó irányában nem is érvényesült a sugárzás...

A tudós sóhajtva visszanézett a mélybe. Valaki közeledett odalent az apró kavicsoknak tűnő, ház-
nyi méretű sziklák között.

– Tovább kell mennünk! – mondta sűrgetőleg a férfi.

Nem pihentek sokat, mindössze két percet. A pilótának kezdett elege lenni a nagy sietségből. Kö-
vette Lenczt, de tudni akarta, miért is kell ennyit gyötrődnie, és az életét kockáztatnia.

– Én értem, hogy a küldetés nagyon fontos, de szükségtelen kapkodni! – mondta. – A minket kö-
vető fickóval így is, úgy is szembe kell néznünk: ha nem most, akkor majd visszafelé jövet! Úgy-
hogy lassítsunk, szerintem!

– Először is, az univerzumot kell megmentenünk, nem kevesebbet! – emlékeztette dr. Lencz. –
Lehet, hogy ezek elcsépelet szavak, de ez az igazság. Másodszor pedig: ha már megmentettük a vilá-
got, az törhet az életünkre, aki csak akar. Már mindegy lesz.

– Már megbocsásson, de hogy érti azt, hogy *mindegy lesz*? Ugye nem akarja az életünket áldozni
a küldetésért azok után, hogy nagy nehezen megmentettem, amikor kimanőveztem a Solaris záró-
tüzéből?

– Hé, figyel maga egyáltalán? – torpant meg Lencz, és ránézett a pilótára. – Ha a küldetés nem
jár sikerrel, akkor hiába éljük túl! De nem csak mi, hanem más sem. Senki az univerzumban!

Továbbmentek.

A pilóta végül kifakadt. – Doki, nekem semmi kedvem nincs meghalni! Biztos, hogy ennyire
fontos ez az egész? Nem lehet, hogy nincs is veszélyben a világ? Talán csak maga képzelem...

– Nem képzelem. A maga nyavalygása a bizonyíték rá, hogy a világ egy híg fos. Isten pedig le-
húzta a vécét.

– Szóval meg fogunk halni?

– Ha így folytatja, maga biztosan. De én... – Lencz nekiállt közben felkapaszkodni egy göcsör-
tös, meredek sziklafalon két nagyobb kötömb felé, amelyek közt keskeny vájat húzódott tovább a
hegycsúcs irányába. – Én ellenben egy nagy... – minden izmát megfeszítve húzta-tolta feljebb ma-
gát a két szikla közé –, kemény szardarab vagyok – mondta, és beült a keskeny vájatba. – Ha rajtam
múlik, fennakadunk a klotyón.

– És hogy tervezi mindezt? – mászott utána a pilóta.

– Csokoládéval. A lényeg, hogy az egész univerzum ellenálljon a lyuk szívóerejének.

– Várjon... Hogy érti azt, hogy csokoládéval? – kérdezte, mikor utolérte.

– Ez egy metafora – magyarázta Lencz, és továbbhaladt a hasadékban. A tenyerébe és a térdébe
apró kötörmelékek mélyedtek. – Ha fosik, egyen csokit! Attól összeáll a széklet. Masszívabb lesz.

– Maguk, tudósok, mind ilyen zakkantak?

– Nem. Csak én.

Húsz métert másztak a hasadékban, aztán megint fel kellett kapaszkodniuk a sziklák között. Dr.
Lencz úgy mászott sebesen előre, majd fölfelé, mintha világéletében ezt csinálta volna. Úgy érezte
magát, mint egy apró, energikus kis pók a szekrények és polcok hasadécai között. A pilótája meg
egy pókhálóba tekert, tehetetlen légy volt, akit könyörtelenül rángatott tovább magával.

Aztán a feje egy újabb sziklaperemhez bukkant ki, és amit ekkor látott, attól menten kicsúszott a
kezeiből a síkos kőpárhány, amibe egyik kezével kapaszkodott. A hirtelen lendülettől viszont neki-

csapódott a sarka a folyton aprózódó hátsó oldalfalnak, és egy maroknyi kavics zúdult pilótája fejére.

- Jézusom! – kiáltott fel Lencz, s közben újra megkapaszkodott.
- Mi van? – ordított fel idegesen a mögötte haladó férfi. – Csak nem elfáradt?
- Nem, csak... ez meglepett.
- Hogy csúszik a szikla? Hát pedig egy ideje már feltűnhetett volna!
- Nem, Jézus!
- Jól van, jól van, higgadjunk le!
- Nem, ő az!
- Mi?
- Nem mi, Jézus!

Mindketten kimásztak a hasadékból.

A peremen csakugyan egy férfi fogadta őket, aki pontosan úgy festett, mint a régi ábrázolásokon Jézus Krisztus. Hosszú, barna haja és szakála volt, egyszerű ruhát viselt, kezein pedig ott voltak a szegek ütötte sebhelyek.

- Szentséges Szűzanyám! – vetett keresztet a pilóta. – Ez tényleg a Világvége...
- Ím eljöttem, ahogy ígértem – mondta a férfi.

Lencz zavarodottan meredt rá, miközben a pilóta meg térdre esett. A tudós, miután nyelt egyet, feltette a nyomasztó kérdést: – Nem korai ez egy kicsit?

– Talán későbbre vártál? Hát nem azt mondtam nektek, hogy virrasszatok? Mert nem tudhatjátok, mikor jön el az óra...

– Jó, de ha engeded, még meg tudnám menteni a világot... Hiszen már a célegyenesben vagyunk!

- A világot? Ugyan mit kell azon megmenteni?

Lencz egy pillanatig megütközve nézett rá, hogy hogy lehet ilyen hülye kérdést feltenni. Aztán megértette. Hiszen éppen a Megváltóval áll szemben, eléggé nagyképűség ölelte a világ megmentésével felvágni.

- Többé nincs mitől félnetek.

A pilóta felnézett. Teljesen átszellemült ábrázattal tekintett a Megváltóra.

- Jöjjetek!

Jézus elindult a sziklák között egy tükörsima, ásványos felületű, sárgán fénylő ösvényen, és a pilóta egyetlen szó nélkül követte. A tudóst viszont valamiféle kognitív disszonancia kerítette hatalmába. Mindazok a dolgok, amikben eddig hitt, most szögesen ellentmondtak egymásnak.

Nem követte Jézust. De nem is folytatta útját a hegy tetejére. Egyszerűen leült a kőre, és mélyen magába révedt.

Kis idő elteltével motoszkálást hallott a hasadékból, és Norrell feje, majd egész teste bukkant elő. Feltápászkodott, majd értetlenül megállt a doki előtt.

- Hát maga? – csodálkozott. – Megvan, amit kerestem?

Lencz kíváncsian emelte rá a tekintetét. – Talán kerestem volna valamit?

– Azt mondta, ez a bolygó a kulcs a világ megmentéséhez. Vagyis a felhő. Ha mászik még száz métert, ott vagyunk. Elfáradt?

- Minek jött utánam?

– Védem a hátsóját.

– Mégis mitől? Magán kívül nem tartok senkitől, aki a nyomomban lenne.

– Orsh meg akarja ölni.

– Csak magát.

– Tudja mit? Utálom a tudósokat! Lehetetlen kiigazodni a bonyolult agytekervényeiken! De egyet mondhatok: ha Orsh ki akar nyírni engem, akkor magát is ki akarja!

– Mert maga utánam jön még a világ végére is.

– Parancsot kaptam, nem emlékszik? Az én küldetésem a magáé, akár tetszik, akár nem! Szóval

fölemeli a seggét, és továbbindul, vagy noszogassam még? – nyúlt a pisztolyáért.

– Most már mindegy! – sóhajtott fel a tudós. – Itt van Jézus.

– Mi?

– Nem mi, Ő!

– Jézus meghalt már legalább háromezer éve!

– De visszajött!

– Na ne etessen már! Nyomás tovább!

Norrell talpra rángatta dr. Lenczt, és lökött rajta egyet, hogy elinduljon. A doki lassan továbbto-
tyogott, de még mindig valahol máshol jártak a gondolatai.

– Gyorsabban, ember, nem érünk rá az örökkévalóságig! Ha Orsh megtudja, hogy itt vagyunk, biztosan utánunk küld valakit!

– Nem érdekel Orsh – felelte dr. Lencz. – Hát nem érti? Vége a világnak! Jézus eljött! Megint!

– Talán csak hallucinált!

– Nem, elvitte a pilótámat.

– Ó, egek, maga nem egyedül jött? – Norrell lenézett a mélybe, tekintetével holttest után kutatva.

– Lezuhant, mi? Kitalálhattam volna, azért ilyen enervált... Sokkot kapott, igaz? Na jöjjön, üljön le!
Majd én megcsinálom maga helyett!

De Lencz félrelökte. – Hagyjon engem békén! Vége van! Nem ér semmit a küldetés, úgyis itt a Világvége!

– Jól van, jól van... A pilótája nő volt?

– Nem, férfi.

– Maga homokos, igaz? Tudhattam volna...

– Nem, nem vagyok homokos! Mondja, maga tényleg ennyire sötét? Nem érti, amit mondok?
Más nyelvet beszél?

– Csupán végre akarom hajtani a küldetést, amivel megbíztak.

– Tipikus katona! Hajthatatlanul ragaszkodik a küldetéséhez, akkor is, ha az már értelmét vesz-
tette!

Norrell hirtelen megelégette a dolgot, és pisztolyt rántott. Megragadta dr. Lenczt a gallérjánál fogva, és a fegyvert a képébe nyomva, a sziklaperem széléhez tuszkolta.

– Tudja mit, doki, felejtse el! – sziszegte. – Ha meg akar halni, hát haljon! De én nem megyek sehova, amíg nem teljesítettem a küldetést. Se a pokolba, se a mennyországba, a rohadt életbe is!
Szóval adja ide a hülye kis műszereit, különben egy lyukkal a fejében találkozhat harmadszorra a megváltójával!

Lencz a zsebébe nyúlt, és átnyújtotta a két műszert, amit magával hozott.

– Mik ezek, és hogy kell őket használni?

– Az egyik a sugárzásmérő – magyarázta Lencz, még mindig az arcának szorított pisztollyal. –
Értelemszerűen tudja használni. A másik pedig az időgép. Az oldalán lévő tekerővel tudja beállítani a hatósugarát. Az elején lévő gombok segítségével a célpillanatot tudja beállítani.

Norrell visszarántotta a dokit a sziklaperemről, és elengedte. Elvette a műszereket, és indulni ké-
szült.

– De ennek úgyszincs már értelme! – kiáltott utána Lencz.

– Ezt maga sem hiszi el, doki, különben nem féltette volna az életét! – felelte a parancsnok.

– Nincs igaza!

– Találkozunk a Xenoritesen!

A parancsnok elsétált.

Egy fél órával később Lencz úgy döntött, hogy Norrellnek igaza volt. Fölnézett a szürkén deren-
gő furcsa felhőre, ami körülvette az egész bolygót, és azon gondolkodott, hogy miért ilyen sivár és
élettelen ez a bolygó. Minden megvan rajta, ami az élet kialakulásához szükséges, egyedül a nap-
fény hiányzik.

És odafönt, a sűrű köd mögött, valahol kint az űrben nemrég ezért az élettelen bolygóért vívtak háborút. De kikkel? Nem emberi faj, annyi bizonyos. Azoknak mind ismerik a hajóit. Nem, ez valami eddig teljesen ismeretlen faj lehetett.

Az új lehetőségeket mérlegelve dr. Lencz arra az elhatározásra jutott, hogy sürgősen beszélnie kell a parancsnokkal. Úgyhogy rohanni kezdett utána, a hegy tetejére, hogy utolérje. Fél órányi lemaradás az rettentően sok.

Amíg mászott, Jézuson és az eljövételén törte a fejét. Az a dolog még sehogy sem fért a fejébe.

Lehet, hogy Jézus földönkívüli volt? De akkor miért nézett ki úgy, mint az emberek? Biztosan alakváltó... Hát persze! Eljött az emberek közé, hogy figyelmeztessen minket! Emberré változott, hogy ne lássuk idegennek. Minden erről szólt, ők már akkor tudták, hogy az univerzum el fog pusztulni! És azt is tudták, hogy ezt csak mi állíthatjuk meg.

Ha minden igaz, akkor ez egy energia alapú létforma lehet. Az ember számára láthatatlanok és megfoghatatlanok. Szaguk sincs valószínűleg. Vagyis rendkívül nehézkes lenne kommunikálni velük, hacsak... Hacsak nem alkotnak meg ők is egy hús-vér embert, aki a mi nyelvünkön beszél, de bírja az ő tudásukat. Mert úgy tűnik, nagy tudásúak lehetnek, ha már háromezer éve figyelmeztetni próbáltak!

Hirtelen azon kapta magát, hogy nem lát semmit. Felért a ködbe. A felhők közé. Ha most nála lenne a sugárzásmérője, biztosan magas értéket jelezne.

– Parancsnok! – kiáltotta, de csak a hideg sziklák visszhangját hallotta.

Nem volt sötét, csak éppen nem látott el messzire. Nagyjából öt méter lehetett a látótávolság, ami épp arra elég, hogy az útjába kerülő köveket és kavicsokat lássa.

– Na szép! Eltévedtem egy vadidegen bolygón, és nem látok semmit. – Megborzongott.

Előtte a homályban egy emberalak árnya jelent meg. Nem Norrellé, mert ennek sisakja volt, és hatalmas pajzsa. A szórt fényben egy fehér ruhás lovag bontakozott ki, középkori vértzetben. Láncing, pajzs, sisak. Kardja is volt, hatalmas keresztvassal. Mellén jókora vörös színű kereszt ékeskedett a ruháján, és ugyanezt festették a pajzsára is.

Templomos lovag volt.

Öreg arcán a kemény vonások egy mindig is jókedvű ember személyiségét igyekeztek leplezni. Csak úgy a szája szélén somolygott alig észrevehetően, illetve a szemei körül látszottak szarkalábak, ami miatt összegészében kedvesnek tűnt a tudós szemében.

– Téged ismerlek – állapította meg Lencz.

– Jöjj! – felelte a lovag, és a szája még inkább mosolyra húzódott. Lencz szerint leginkább egy csalóka vigyorra emlékeztetett. – Mutatom az utat!

A tudós szó nélkül követte, ahogy korábban a pilóta Jézust.

– Honnan ismersz? – kérdezte útközben a lovag.

– Te vagy Xenorites. A Grál őrzője. Ne kérdezd, honnan tudom – csak tudom!

– Honnan tudod?

– Mondtam, hogy ne kérdezd!

– Pedig sosem láttál még. És a legendáimban sem hiszel.

– Na igen. Jézusról meg mindent tudok, és hiszek is benne, őt mégsem követtem.

– Miért?

– Nem tudom... Mert valahogy annyira értelmetlennek tűnt az egész.

– Attól még ő volt, nem?

– De.

– Akkor miért nem követted?

– Talán ugyanazért, amiért a parancsnok is hajthatatlan volt. Hinni akarok a küldetésemben, akkor is, ha értelmetlen.

– És értelmetlen?

– Nem tudom, ne kérdezz ilyeneket!

– Miért ne kérdezzek? Csak mert azt hiszed, nem tudod a választ?

- De tényleg nem tudom!
 - Most már hiszel a legendáimban?
 - Talán. Ha most itt vagy, akkor bizonyára lehetséges, hogy egy emberéletnél hosszabb ideig őrizted a Grált.
 - Jézus nem erről a bolygóról származik.
 - Akkor te sem őrizted a Grált. Rossz az elméletem.
 - Hallgass az ösztöneidre! Mit súgnak?
 - Hogy te én vagy. De hadd ne magyarázzam meg, mert magam sem értem! Csak tudom.
 - Xenorites hozott ide, és a Világvégét akartad elkerülni. A küldetésed jelent számodra mindent.
- Ahogy a parancsnokodnak is.
- Csakhogy ő fél Orshól. Nem is fél, retteg! És ez hátráltat a küldetésben.
 - Most már érted?
- Lencz megpillantott egy alakot a ködben.
- Norrell – állapította meg, bár még nem látta rendesen.
- Hirtelen vakító fényesség támadt, és irtózatos dőrej. Lencz majdnem megvakult és megsüketült. Egy villám csapott a parancsnokba. A csapás után elterült a földön.
- A tudós odarohant hozzá.
- Hé! Parancsnok! Parancsnok!
- Habár Norrell füstölgött, és a ruhája is megpörkölődött egy picit, mégsem az a szénné égett hús-darab volt, amire a doki számított egy ilyen villámcsapás után. Úgy nézett ki, mint aki egyszerűen sokkot kapott.
- Hol vagyok? – kérdezte enervált hangon.
 - Az Isten háta mögött – tréfálkozott Lencz, s közben fölsegítette ülő helyzetbe.
 - Nem működik a terved. Az időgéppel csak embert lehet visszaküldeni.
 - Ezt meg honnan veszed?
 - Rá van írva a készülékre. Sosem olvastad el?
 - Biztosan át lehet kalibrálni...
 - Sok sikert! Ha Orsh utolér, akkor lőttek a küldetésnek. Milyen gyorsan tudod átkalibrálni?
 - Attól tartok, nem elég gyorsan. De Orsh miatt ne aggódj! Xenorites rávilágított, hogy ő csak a képzeleted szülötte. Mint nekem Jézus.
 - Xenorites? – hunyorgott rá Norrell. – Mondd, te jól vagy? Beszélgetsz a hajómmal?
 - Mindegy, nem fontos! A lényeg, hogy ez a bolygó lakott. Energialények élnek rajta. És olvasnak a gondolatainkban. Úgy akartak távol tartani minket az otthonuktól, hogy legnagyobb félelmeinket használták fel ellenünk. Az idegen flotta, Orsh parancsnok, Jézus...
 - Te félsz Jézustól?
 - Bonyolult!
 - Na nem, erre tényleg kíváncsi vagyok! Az a fickó a hited szerint meghalt az emberiségért, és te félsz tőle?
 - Csak nem akarok vele még egyszer találkozni, ennyi! Túl korai lenne...
 - Ha te mondd...
- Norrell talpra állt. Óvatos léptekkel elindult lefelé a lejtőn, amerről Lencz jött.
- Most meg mit csinálsz? – kérdezte a tudós.
- A parancsnok vadul megrázta magát, mint a kutya fürdés után. – Megyek, és megmentem a világot! Azt hiszem, feltöltöttem!

Akkor szedjük össze a dolgokat szép sorjában! Adott egy gigantikus lefolyó az univerzum mögött, ami hamarosan bedarálja az egész tér-idő kontinuumot, mindenestül. Az egyetlen megoldás ez ellen, ha a világegyetemet összetartó erőket kellő mértékben megerősítjük ahhoz, hogy egy vacak lefolyó nehogy kikezdhesse. Vagyis fel kell lelni azt a valamit, ami az életerőt ontja magából. Ami úgy sugározza azt, mint nap a fényt. Aztán meg kell sokszorozni, például egy időhurokkal.

Ha valakit visszaküldünk az időben, akkor kettő lesz belőle. Ezért is veszélyes játszani az időutazással. De hát olykor szükség van nehéz döntésekre. Valakinek vissza kell vinnie a múltba az anyagot, ami az életerőt sugározza, hogy még több legyen az univerzum életerejé. Aztán minden további párhuzamos univerzumban megismételni ezt, ha szükséges. Az időhurok így felerősíti a hatást.

Na már csak annyi a gond, hogy az életerőt szigorúan őrzik. Energia alapú létforma lakja a bolygót, ami a saját félelmeinket felhasználva tart távol minden behatolót, így minket is. Keresve se lehetne jobb és biztosabb módszert találni. Persze mi áttörtünk a védelmen. Ez talán az emberi faj különlegessége, hogy képes rá.

A faj, amivel ezen a bolygón találkoztunk, valamiért nem tudott a közelgő Világvégéről. Valószínűleg az, hogy fejlettebbek nálunk, még nem jelenti azt, hogy bizonyos dolgokban nem lehetünk mi az okosabbak. Szóval gátat akartak szabni nemes küldetésünknek, de mi makacsok voltunk. Az egyikük azonban jobb belátásra juthatott. Ez az egyetlen magyarázat Xenorites megjelenésére. Xenorites nem a félelmeimet, hanem a vágyaimat testesítette meg: életemet egy szent dologért akarom áldozni, ahogy ő is tette.

Titokzatos pártfogónk nemcsak megértette velem mindezt, de segített is küldetésünk végrehajtásában. Amiért hálásnak kéne lennem...

Norrell parancsnok hirtelen hátra tartotta a kezét, és Lencz megtorpant mögötte. Óvatosan kikukcskált mögüle a fennsíkra, ahol a hajóik parkoltak. A doki járgánya már nem volt ott.

Helyette viszont sok másik jármű parkolt még a fennsíkon. Csapatszállítók. És ameddig a szem ellátott, mindenfelé katonák, kisebb-nagyobb szabályos csoportokba rendeződve, fel-alá menetelve.

– Mi az ördög folyik itt? – kérdezte Lencz.

– Orsh utánunk jött – magyarázta Norrell.

– Xenorites lebukott – állapította meg a tudós.

– Ha nem lőtték még szét, amit gyanítok, akkor most már Orsh kezén lehet – értelmezte a megállapítást a saját hajójára a parancsnok.

– Mi tévők leszünk?

– Eltereljük a figyelmüket.

– Azzal beleszállunk a játékukba!

– Egy pillanatra vonatkoztass el a szellem-lényeidtől! Eddig minden úgy történt, ahogy logikus, igaz? Hús-vér embereket teremtenek a számunkra, hogy hihető legyen a történet. Csak éppen a szerencse nem a mi oldalunkon áll, ennyi a nehezítés. Különböztet mindent tekinthetünk valódinak. Nem változtat semmit, hogy csak afféle szimuláció.

– Túl földhöz ragadt vagy! Ha így gondolkodsz, biztosan meg fognak ölni. Tudod, ezt úgy hívják, csapda. Csak arra várnak, hogy belemenj a játékba...

– Akkor mit tanácsolsz?

– Használjuk ki a tényt, hogy csak a félelmeinkkel manipulálnak minket!

– Vagyis?

– Mitől félsz a legjobban?

Norrellt körbefogták, és leteperték. Kezeit hátul megkötözték, és elvették tőle a pisztolyát, a sugármérőt, valamint az időgépet. Egy ötven fős osztag kísérte őt az egyik csapatszállítóra, ami azután megindult vele a Xenorites felé.

Miután a fedélzetre értek, a parancsnokot egy szűk, ablaktalan cellába kísérték. Ott kellett megvárnia, amíg Orsh érte jön, hogy kivallassa. Mert személyesen fogja kivallatni, arra Norrell mérget vett.

Öt perc telt el, mire a hajó új kapitánya megérkezett. A bezárt parancsnok szerint ez kevesebb, mint amennyi idő alatt a hídról oda lehet érni, hacsak az ember nem siet. Orsh hamar túl akart lenni a dolgon.

Egy ór kinyitotta az ajtót, és a kapitány belépett. Aztán rájuk zárták az ajtót.

Norrellnek rendesen ellátták a baját útközben, úgyhogy most összeverve, számos sebből vérezve

hevert az egyik sarokban.

– Üdvözlöm, parancsnok! – szólalt meg Orsh gúnyosan. – Hogy érzi magát?

Norrell felnyögött.

– Helyes. Az a véleményem, hogy megérdemli. Nem úgy, mint a hajóját. Arra mindig is én voltam az érdekesebb.

Orsh elhallgatott. Kezébe vette a két elkobzott csúcstechnológias eszközt, és alaposan szemügyre vette őket. A sugárzásmérő fennakadt a felső méréshatáron.

– Mik ezek?

A földön fetregő parancsnok kinyitotta a száját, de hang nem jött ki rajta. Pedig annyira azért nem verték össze, hogy ne tudjon beszélni.

– Hogy mondja?

Orsh közelebb hajolt, Norrell viszont továbbra sem válaszolt. A kezével próbálta meg jelezni a kapitánynak, hogy hajoljon még közelebb. Orsh kíváncsi volt, ezért egészen közel hajolt, és fülét Norrell szájához tartotta.

– A bolygón... – préselte ki magából a szavakat a parancsnok – belém csapott a villám... És most sugárzok... Mint egy kibaszott nap... Úgyhogy ha nem bánod... most mennem kell megmen-
teni a világot!

A parancsnok ekkor hirtelen lefejelte Orsht, beletérdelt az ágyékába, majd két karjával megragadta, és lerántotta a földre. Ő maga feltápászkodott, majd keményen fejbe taposta vetélytársát, hogy biztosan kiüsse.

Visszavette a Lencztől kapott kütyüket, aztán kopogott az ajtón az őrnek. Az kiengedte, feltételezván, hogy Orsh az. Amint rájött, hogy tévedett, Norrell egyetlen ütéssel leterítette.

A parancsnok sietve indult tovább a hangár felé. A kiküldött csapatszállítók már kezdtek visszaérkezni. A parancsnok meghúzta magát egy sarokban néhány láda mögött, és figyelte a beérkező járműveket.

Nem kellett sokat várnia, egy pilóta landolt a vadászgépével a hangárban. Azzal, amelyikkel Norrell dr. Lencz után eredt.

Amint szabaddá vált a gép, ő feltűnés nélkül odasomfordált, és beszállt. Bekötötte magát, felvette a sisakot, és ellenőrizte a műszereket. Felszállásra kész állapotban volt.

Abban a pillanatban, hogy a motor felbőgött és a kabin légmentesen bezáródott, a Xenoritesen megszólalt a sziréna. Általános riadót rendeltek el, de már későn. Norrell parancsnok kirepült a hangárból, és a végtelen űr felé vette az irányt.

– Na jól van, öreglány, most vagy soha! – biztatta a gépet, miközben maximumra állította a hajtómű teljesítményét.

A Solaris fedélzetéről hamarosan kirajzottak a nyomába eredő vadászgépek. Frissebbek és technológiailag fejlettebbek voltak Norrell öreg, leharcolt gépénél. Egy perc sem telt bele, és utolérték.

– Parancsnok, térjen vissza a fedélzetre! Hallotta? Ez parancs! – üzenték a rádión.

De Norrell egy váratlan kitérő manőverrel kiugrott az öt üldözők szorításából, és egy teljesen új irányba próbált meglépni. Csak néhány másodperc időt nyert ezzel.

– Gyerünk már, indulj! – ütögette a hüvelykujjnyi méretű nagy kék gombot a műszerfalon.

– Parancsnok, utolsó figyelmeztetés! Ha nem engedelmeskedik, kénytelenek leszünk lelőni!

– A francba! – sziszegte Norrell, és egy újabb kitérő manőverhez folyamodott.

Üldözői azonban tanultak az előző esetből, és már eleve kicsit távolabbról követték. Így tehát vele azonos ívben tudtak utánafordulni, és a fenyegetésnek eleget téve azonnal tüzet is nyitottak.

Norrell ideges káromkodások közepette igyekezett kikerülni minden egyes zöld fénnel izzó lövedéket. Tökéletesen tudatában volt mindenfajta mozgásnak, ami a gépe környezetében történt. Közele ismeretése ezzel az öreg bádorgaszsnival lehetővé tette, hogy még a legapróbb karcolásoktól is meg tudja védeni. Úgy tért ki minden egyes lövés elől, mint egy balett-táncos, aki pontról pontra tudja, hogy a következő pillanatban mi következik, mit kell lépnie.

Aztán megtalálta a megfelelő pillanatot, és hirtelen egészen lecsökkentette a sebességét. Az üldö-

zöi tehetetlenül húztak el mellette, s mindannyian elé kerültek.

Először üsd ki a vezért!

A nyomába szegődött, majd megsorozta a rajparancsnok vadászgépét. A célpont pár pillanat múlva egy hatalmas robbanás kíséretében megsemmisült.

– Na, ki akar lenni a következő?

De a vadászok szétszéledtek. Nem bántották többet a parancsnokot.

Rövidesen kiderült, hogy miért nem: Norrell egyenesen a hadihajó flotta felé tartott, aminek a Solaris volt a zászlóshajója, rögtön mellette pedig a Xenorites. A sínagyúkkal tüzet nyitottak rá, és habár észbe kapott, nem tudta elég korán félrehúzni a gépet. Egy lövés súrolta a hátát, így miután ráállt az új irányra, az a szerencsétlenség érte, hogy nem tudta többet kormányozni.

– Elcsesztem! – állapította meg. – Nem kellett volna visszaszállnom a játékba... Ha nem fejlettem volna le Orsh-t, most nem kéne ilyen megalázó módon meghalnom! A fenébe is, minek nyertem azokat a kitüntetésekét úrcsatákban?!

Egyetlen vadászgép szegődött a nyomába, a hadihajók felől. Szép lassan elfogópályára állt mögötte, és felzárkózott lőtávolságba, hogy a célzókészülék bemérhesse.

– Xenorites, ha tényleg létezel... most segíts meg!

Norrell újra próbálkozott, és megnyomta a hiperhajtómű nagy kék kapcsolóját.

Mögötte az őt üldöző pilóta megnyomta a piros gombot a botkormány tetején. Tüzet nyitott.

A parancsnok előtt hirtelen megnyílt a hipertérablak, és magába szippantotta.

A Galaxis szélén köpte ki, az Orion-kar egyik naprendszerében, aminek a koordinátáit előzőleg betáplálta. Rögtön utána eltalálta egy lövedék. És a hipertérből mögötte ugyanaz a vadászgép lépett ki, amelyik odaát is üldözte.

Még nem volt vége.

A találattól a fél hajtómű meghibásodott. A parancsnok gépe pörögni kezdett, és iszonyú sebességgel tartott az orra előtt lévő hatalmas, égszínkép bolygó felé. Itt-ott fehér örvények terültek szét az atmoszférában, alattuk pedig irdatlan méretű kontinensek úsztak az óceánok között.

Még két találat érte a gépet, azután vége volt. Hatalmas lángcsóvaként hasított bele a légkörbe. Áttört a fehér, laposan szétterülő felhőrétegeken, és egyenesen az egyik kontinens felé tartott. Már nem lángolt. A becsapódást, és a totális megsemmisülést azonban egy újabb robbanás kísérte.

Az őt követő vadászgép utánaereszkedett, és elszállt a roncsok fölött. Nem messze egy életjelet mutattak az érzékelők. A pilóta tehát lehet, hogy még él.

Norrell parancsnok időben katapultált, de a kabinja ugyanúgy becsapódott, kisebb krátert hagyva maga után. Nagy nehezen kikászálódott belőle, és szédelegve elindult abba az irányba, amerre a füstöt látta.

Útközben azonban megállt egy nagy, füves pusztán. A derekáig ért a zöld, gazos fű. A nap hét ágra sütött, az ég ragyogóan kék volt. A levegő friss és tiszta.

Rápillantott az időgépre, amit a kezében tartott. Beállította a célidőpontot.

Aztán hirtelen megfordult, és Orsh parancsnok bevert képével találta szembe magát. Közvetlen közelről. És nekitámadt.

Verekedni kezdtek, és az időgép kihullott Norrell kezéből. Aztán egy jobb egyenessel meghátráltatta Orsh-t, és az eszközért nyúlt. Ellenfele ugyanakkor kést rántott, és utánadobta. Éppen sikerült megnyomnia az „Ugrás” gombot, mielőtt a penge átdöfte volna a kezét.

Norrell parancsnok eltűnt. Örök időkre.

Valamikor a múltban egy férfi medvére vadászott az erdőben. Azokban a napokban sok támadás érte a környező települések lakóit, úgyhogy elhatározta, egyszer és mindenkorra véget vet a fenyegetésnek.

Aztán egy fánál megtorpant. Az egyik ágán ruhafoszlányokat talált. Egy szürke, tépett darabot, rajta egy furcsa jelvényel. Egy úrhajót ábrázolt, alatta felirattal: *Xenorites*.

A férfi felkapta a puskáját, lövésre készen, és előre rohant. Észrevette a medvét. Éppen evett.

L.D.L. - művek: ÜVEGKALICKÁK

Már nem sok maradt belőle, de a férfi biztosra vette, hogy az a néhány húscsapat valaha egy ember volt.

Lelőtte a medvét.

Aztán visszasétált a fán akadt jelvényhez, és letépte az ágról. Vállára vetette a puskát, és elővett a zsebéből egy sugárásmérő készüléket. Kezdetleges darab volt, maga készítette. Hangosan recsegő hangot adott ki a jelvény közelében. Lehetetlenül magas sugárási értéket jelzett.

Eltette a jelvényt. Később kiállította a házában, mint ereklyét, egy kis üvegkalickába zárva. A kalicka egy polcon állt, számtalan másik mellett. A férfi ebbe a szobába be se hozta a sugárásmérőt, mert már az ajtóban túlterhelődött volna a készülék. Akkor is, amikor még nem volt a jelvény kiállítva, de azóta végképp.

írta: Jack MacGyver